

Generálmajor v. v. Josef Souček se narodil 27. září 1917 v rakouském Salcburku. Krátce po vzniku Československa se jeho rodina odstěhovala do Žižkových kasáren v Olomouci, kde tehdy sloužil jeho otec, rovněž voják z povolání, a do armády vstoupil v roce 1937. O dva roky později odešel do Francie, kde vstoupil do formujících se československých jednotek. Ve funkci velitele čety se zúčastnil ústupových bojů na Marně, Seině a Loiře, za což byl po válce vyznamenán Československým válečným křížem za statečnost před nepřítelem. Po přepravě do Anglie v roce 1940 byl zařazen na funkci plynového důstojníka 1. pěšího praporu 1. československé samostatné obrněné brigády. Byl nejmladším důstojníkem v chemickém kurzu pro důstojníky generálního štábu v Portonu.

Vedl výcvik mužstva i důstojníků v protichemické ochraně u celé československé brigády. Svou bojovou dráhu ukončil v květnu 1945 u Dunkerque, ve funkci plynového důstojníka, tedy na úrovni dnešního náčelníka chemické služby obrněné brigády.

Po válce působil generál Josef Souček na ministerstvu obrany jako styčný důstojník pro západní spojence. V roce 1947 byl přijat ke studiu na Vysoké válečné škole v Praze a současně byl na této škole o rok později jmenován profesorem chemické války v generálském kurzu. V roce 1948 před hrozícím zatčením uprchl z Československa a usadil se v Anglii, kde pracoval jako technik v gumárenském závodě. Od roku 1953 vedl jeho brazilskou pobočku, kterou po smrti jejího majitele odkoupil. V brazilském Sao Paulu tak žije již více než 50 let.

Naše setkání se uskutečnilo 29. září letošního roku ve Vojenském klubu Armády České republiky v Praze 6 - Dejvicích. Generálmajor v. v. Josef Souček zde převzal z rukou paní Ing. Jaroslavy Příbylové, náměstkyně MO, rezortní vyznamenání - Záslužný kříž 1. stupně. Společně se svou chotí a ošetřovatelkou paní Hajnalkou Sposaro Makrlíkovou se během dvouměsíční návštěvy v České republice zúčastnil celé řady významných akcí, navštívil protichemický prapor v Liberci, navštívil Lázně Luhačovice a již tradičně se zúčastnil setkání s představiteli rezortu a příslušníky československých tankových brigád, setkal se s účastníky bojů na Středním východě a u Dunkerque, byl mimo jiné přítomen shromáždění k 85. výročí vzniku Československé republiky 28. října 2003 v panteonu Národního muzea.

Generál Josef Souček navštěvuje Českou republiku pravidelně od roku 1990, a i když se zotavuje z těžkých zdravotních potíží, odpověděl nám na závěr svého pobytu v České republice na několik otázek:

Co říkáte naší dnešní české armádě?

Setkal jsem se v ní se skutečnými odborníky. Je škoda, že někteří, a to bohužel špičkoví odborníci z armády odchází. Jsme malá země a musíme se soustředit spíše na odbornost než na kvantitu. Ve spoustě mladých lidí jsem viděl budoucí odborníky, ale od koho se budou moci zdokonalovat, když se armáda řady schopných vojáků zbavuje?

Jinak pomoc České armády během mého pobytu je k nezaplacení. Nemohu si na nic stěžovat. Ba naopak. Zvláště bych vyzvednul chemiky v čele s panem generálem Lupuljevem a pana plk. Ryšavého z MO ČR.

Co byste vzkázal našim profesionálním vojákům, kteří slouží v zahraničních misích v Iráku (7. polní nemocnice) a v Kosovu? Co byste vzkázal jejich rodinám?

Že vím, jaké to je sloužit v cizině, vím jaké to je napětí, vím, jaký to je smutek i jaká radost. Prožil jsem to na vlastní kůži za války. V dnešní době je situace trochu jiná, čeští vojáci plní většinou humanitární úkoly jako například činnost polní nemocnice nebo protichemické jednotky. Myslím si, že v tomto je to radostnější. A rodinám? Máte být na co hrdí, a hlavně to předávejte jednou dětem a vnoučatům. Je to něco, na co muž či žena musí sehnat dosti kuráže a odpusťte jim, když někdy „zlobí“, ono tam daleko je to někdy dosti jiné a těžké a nejde to jen tak vyhodit z mysli. Já některé chvíle z mého vojenského mládí v myšlenkách prožívám až dodnes.

Se kterými zajímavými lidmi jste během návštěvy v České republice hovořil?

Rekl bych, že každý člověk, s kterým jsem se během pobytu v České republice setkal, byl velmi zajímavý. Nemohu říci přesně, protože bych byl nespravedlivý, a to já nejsem a nechci být. Všichni byli pro mě určitým přínosem, aniž si to možná uvědomili.

Které město anebo místo v České republice vás zaujalo a proč?

Byla to jednoznačně Olomouc - město, ve kterém jsem vyrůstal, a které znamená pro mou osobu mnoho. Především má pro mě veliký citový význam.

Pane generále, jak se díváte na vlastenectví - co pro vás znamená?

Položit život za svou rodnou zemi, bránit tuto zem a národ, učit své děti lásce k vlasti a lidem.

V čem spočíval základ úspěchu vašeho podnikání v zahraničí, kde jste již více než 50 let?

Je to v tom, že se umíte tzv. postavit k práci, že máte určitý cíl a nepolevujete a neustupujete, že jste nejpřísnější sám na sebe a stále se zdokonalujete. To, co chcete od ostatních, musíte zvládat i vy, a to co nejlépe.

Co považujete za největší štěstí ve svém životě?

Svou rodinu. Bez ní bych nebyl ani já ani má budoucnost po válce. A samozřejmě návrat do svobodného Československa.

V Praze dne 24. října 2003

Plk. v zál. dr. Petr Majer,
foto archiv gen. Josefa Součka